

CHƯƠNG THỨ NĂM

MỘT TÂN KHỔ THÀNH CANH BẠC

Lục Tiểu Phụng vẫn không nhúc nhích. Giữa lúc ấy, đột nhiên ngoài đường phố nhốn nháo cả lên rồi tiếng người hô hoán :

-Người chết ! Đánh chết người rồi !

Nghiêm Nhân Anh muốn thò đầu ra coi nhưng lại nhẫn nại đứng yên, chỉ liếc mắt đảo nhìn ngoài đường phố.

Lục Tiểu Phụng đang ngồi ngay ngắn liền nhân lúc gã đảo mắt biến mất không thấy đâu nữa.

Cử động của chàng nhanh hơn chiêu kiếm của gã.

Nghiêm Nhân Anh biến sắc xoay mình vọt ra ngoài đã thấy Lục Tiểu Phụng đứng giữa đường phố, hai tay để sau lưng.

Ngoài đường chẳng còn ai khác. Những khách bộ hành đều chạy vào ẩn dưới hiên nhà hai bên hàng phố.

Một con ngựa trắng lộp cộp từ đầu đường chạy tới. Trên lưng ngựa chở một người.

Người này khác nào cái bao bố phục trên lưng ngựa.

Y chết rồi. Y là ai ? Làm sao mà chết ?

Nghiêm Nhân Anh vừa ngó thấy áo mặc của người chết đã tái mặt chạy tới cầm lấy dây cương cho ngựa đứng lại.

Cách ăn mặc của người chết giống hệt Nghiêm Nhân Anh.

Lục Tiểu Phụng biết người đó là ai rồi. Chàng tự nhủ :

-Y làm sao mà chết ?

Nghiêm Nhân Anh ôm cái xác lạnh cứng từ trên lưng ngựa xuống. Gã khám nghiệm thi thể chẳng thấy vết thương nào. Chỉ có mấy giọt máu ở cổ họng, tựa hồ vết rạn độc cắn.

Nhưng huyết tích không phải do độc xà gây ra mà là mũi kiếm thọc vào.

Mũi kiếm này sắc bén cực kỳ khủng khiếp.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi :

-Trương Anh Phong phải không ?

Nghiêm Nhân Anh nghiêng răng gật đầu.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài ngậm miệng lại.

Nghiêm Nhân Anh cất tiếng hỏi :

-Chắc người nhận ra y chết dưới lưỡi kiếm của ai rồi ?

Lục Tiểu Phụng lại thở dài, lẩm nhẩm gật đầu, tựa hồ chàng đã nhận ra cái chết của Trương Anh Phong, tưởng chừng trên đời chỉ có một người sử dụng được chiêu kiếm khủng khiếp như vậy.

Sự thực cả Diệp Cô Thành cũng không làm nổi. Lưỡi kiếm của hắn giết người nhất quyết không thể gọn gàng sạch sẽ như vậy.

Nghiêm Nhân Anh ngưng thần nhìn vết thương trên cổ họng sư đệ, miệng lẩm nhẩm :

-Tây Môn Xuy Tuyết. Chỉ có Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

-Chắc y đã tìm đến Tây Môn Xuy Tuyết. Có điều đáng tiếc...

Chàng toan nói có : có điều đáng tiếc là bây giờ y không thể nói ra đã tìm thấy Tây Môn Xuy Tuyết ở đâu ?

Tuy chàng không nói hết lời mà Nghiêm Nhân Anh cũng hiểu rõ.

Bỗng chàng lẩm nhẩm :

-Lại một mạng người, lại thêm một món nợ máu !

Nghiêm Nhân Anh sắc mặt trắng bợt đầy ngấn lệ đột nhiên gầm lên :

-Tây Môn Xuy Tuyết ! Người đã dám giết người sao lại không dám lộ mặt ra ?

Tiếng hét cực kỳ thâm hiểm. Bóng chiều buông xuống khóm trời đất càng thâm hơn.

Một vùng thiên địa tràn ngập bầu không khí bi ai, chết chóc, the lương khôn tả.

Gió thổi cát bụi bay mù.

Nghiêm Nhân Anh ôm thi thể sư đệ nhảy lên lưng con bạch mã, ra roi cho chạy như điên.

Con ngựa chạy về hướng tây tức là phía nó vừa chạy đến.

Nghiêm Nhân Anh cho ngựa ruổi về phía tây, ý chừng để con vật quen đường cũ mà đuổi Tây Môn Xuy Tuyết xem y lạc lõng nơi đâu.

Lục Tiểu Phụng đứng hóng ngọn gió tây bắc lạnh như dao cắt trong buổi tàn thu ở miền Bắc. Chàng đưa mắt nhìn theo người ngựa đi xa rồi.

Đột nhiên phía sau có tiếng người khẽ nói :

-Tại hạ đã nhận ra con ngựa này.

Lục Tiểu Phụng quay phắt lại ngó thấy người vừa nói là một hán tử mình mặc áo xanh chân đi giày vải. Y phục của gã tuy mộc mạc nhưng khí thế không phải hạng tầm thường. Gã chính là một trong đám người đi theo Lý Yến Bắc tản bộ buổi sáng sớm.

Hán tử áo xanh nói tiếp :

-Tại hạ là Triệu Chính Ngã ở phía đông thành. Người ta thường kêu bằng Can Nhi Triệu.

Can Nhi Triệu còn kêu bằng Đoàn Đầu là tổng quản bọn khất cái ở đại phương này. tại chốn quê mùa, thế lực của gã rất lớn.

Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng đã biết thân thế gã nên không nói chuyện hàn huyên mà hỏi ngay :

-Ờng bạn nhận được con ngựa đó ư ?

Can Nhi Triệu hạ thấp giọng xuống đáp :

-Chỉ ở trong hoàng thành mới có loại tuấn mã này. Còn người ngoài dù lớn mật đến đâu cũng không dám phạm cấm.

Bạch mã ươượng trưng cho sự tôn quý mà tôn quý nhất chỉ có hoàng gia.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi :

-Chẳng lẽ con ngựa đó từ trong Tử Cấm Thành chạy ra ? Chẳng lẽ Tây Môn Xuy Tuyết cứ ở trong Hoàng thành cho người ngoài không tìm thấy được ? Nhưng Hoàng Thành là nơi phòng vệ thâm nghiêm sao để cho người ngoài lén vào ẩn núp ?

Can Nhi Triệu im tiếng. Đây là phạm đến cấm kỵ chốn kinh thành khi nào gã dám lảm miêng.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm, lại hỏi :

-Ờng bạn có thể bảo anh em thủ hạ điều tra coi con ngựa đó từ đâu ra, ai là người nó thấy đầu tiên không ?

Can Nhi Triệu ngần ngại nhưng cũng gật đầu đáp :

-Cái đó chẳng khó gì nhưng tại hạ vâng lệnh đến đón công tử tới nhà công quán của Thập Tam Di.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Vụ này còn quan trọng hơn. Ờng bạn chỉ cần cho ta hay công quán đó ở chỗ nào để tự tìm đến cũng được.

Can Nhi Triệu ngần ngại một lúc rồi đáp :

-Được rồi. Bây giờ tại hạ dẫn gã tiểu tống ruổi xe ngựa đem công tử đến hẻm Quyền Liên. Công quán của Thập Tam Di là gian nhà cuối cùng về mé tả trong hẻm này.

Lục Tiểu Phụng ngồi trên xe lòng rối bời. Những vấn đề nhức óc càng ngày càng lăm. Chàng tự hỏi :

-Ai đã ám toán Tôn lão gia ? Vì mục đích gì ? Tại sao Tây Môn Xuy Tuyết lại giữ hành tung bí ẩn đến thế ?

Hẻm Quyền Liên là một ngõ hẻm tĩnh mịch. Những người cư trú trong hẻm đều là đại gia. Phía trong bức tường cao im lặng không một tiếng người.

Ngọn gió thu đem lại mùi thơm của Thạch Lựu. Sắc chiều bàng lảng. Ngày sắp về đêm.

Căn nhà cuối cùng mé tả trong hẻm cửa đóng kín mít. Cả ba mươi công quán của Lý Yến Bắc đều đóng cửa. Tuyệt không một người phức tạp nào lảng vảng ở đó.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài rồi quay mình trở lại nhà Lý Yến Bắc.

Lúc này Lý Yến Bắc vẫn còn thức chờ Lục Tiểu Phụng.

Lý Yến Bắc tươi cười :

-Công tử về thực là đúng lúc.

Lục Tiểu Phụng nhìn Lý Yến Bắc :

-Có chuyện gì thế Lý huynh ?

Lý Yến Bắc vỗ vai Lục Tiểu Phụng :

-Bây giờ những đồ nhắm chắc chuẩn bị đâu đấy rồi. Ta đặc biệt mời người khách bồi tiếp cũng đã đến rồi.

Lục Tiểu Phụng ngạc nhiên hỏi :

-Sao lại còn khách bồi tiếp ? Ai vậy ?

Lý Yến Bắc nở nụ cười thần bí đáp :

-Dĩ nhiên là một nhân vật mà công tử không chán ghét.

Trên bàn đã bày bốn đĩa trái cây, bốn đĩa món ăn chơi và các thứ rượu đủ màu sắc. Ngoài ra là một món cá bung, một con vịt quay, một đĩa thủy tinh đề bạng, một đĩa tiểu siêu nga, một đĩa điều bì kê, một đĩa vũ lưu công, một đĩa thịt cừu. Lại còn một con dê đang bắc lên quay.

Lục Tiểu Phụng chớp mắt cười hỏi :

-Lý lão gia định làm cho tại hạ chướng bụng lên mà chết chăng ?

Lý Yến Bắc cười rộ.

Giữa lúc ấy một thiếu phụ quần áo hoa lệ, phong tư tuyệt thế tha thướt tiến vào.

Lục Tiểu Phụng ngó thấy mục không khỏi sửng sốt.

Lý Yến Bắc vừa cười vừa giới thiệu :

-Đây là nhân vật có bốn hàng lông mày tên gọi Lục Tiểu Phụng. Phải chăng nàng muốn được biết y ?

Thập Tam Di khép nép thi lễ rồi cười đáp :

-Bọn tiện thiếp đã gặp nhau rồi.

Lý Yến Bắc sửng sốt hỏi :

-Các vị gặp nhau hồi nào ?

Thập Tam Di mỉm cười đáp :

-Vừa rồi tiện thiếp đi với cụ Dương ra ngoài mua hạt châu. cụ Dương đã trở y cho tiện thiếp biết.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười, không chịu được hỏi :

-Phải chăng hai vị mời khách đến tiếp tại hạ là cô đó ?

Lý Yến Bắc hỏi :

-Công tử cũng biết ợu Dương ư ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Lý Yến Bắc cả cười nói :

-Công tử quen biết là phải. Nếu một mỹ nhân như vậy cũng không biết thì Lục Tiểu Phụng còn là người anh hùng thế nào được.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Cô ta đâu ?

Thập Tam Di đáp :

-Y còn ở dưới bếp đang làm đồ điểm tâm cho công tử.

ợu Dương Tình làm đồ nhắm điểm tâm cho Lục Tiểu Phụng khiến chàng ngạc nhiên gượng cười hỏi :

-Phải chăng y muốn đánh thuốc độc tại hạ ?

Thập Tam Di hỏi lại :

-Công tử tưởng y tàn độc đến thế ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ đã đắc tội với y một lần. Có người không để ai đắc tội hai lần.

Thập Tam Di hỏi :

-Công tử tưởng y là hạng người đó chăng ?

Lục Tiểu Phụng không phủ nhận.

Thập Tam Di nhìn chàng không chớp mắt.

Thông thường nữ nhân không nên dòm ngó nam nhân như vậy, nhất là ở trước mặt chồng.

Lục Tiểu Phụng cảm thấy sượng sùng nhưng Thập Tam Di vẫn thản nhiên.

Lý Yến Bắc không nhịn được hỏi :

-Nàng ngó gì dữ vậy ?

Thập Tam Di đáp :

-Tiện thiếp thử ngắm coi y có phải là chàng ngốc không ?

Lý Yến Bắc đáp :

-Y chẳng ngốc tý nào hết.

Thập Tam Di nói :

-Coi bề ngoài thì không thấy gì nhưng thực ra y là chàng ngốc không hơn không kém.

Lý Yến Bắc " ủa " lên một tiếng ra chiều kinh ngạc.

Thập Tam Di thở dài hỏi :

-Người ta đã muốn đi mà biết y sắp tới, đột nhiên người ta thay đổi chủ ý. Người ta chẳng chịu vào bếp bao giờ, nghe nói y đến liền vào bếp bận bịu suốt ngày. Nếu

có một người đàn bà như vậy đối với tướng công thì tướng công có hiểu ý tứ của người ta không ?

Lý Yến Bắc đáp :

-ít ra ta hiểu là y tuyệt không oán hận ta.

Thập Tam Di thở dài :

-Đến tướng công còn hiểu mà Lục công tử chẳng hiểu chút gì thì tướng công bảo chàng có gốc hay không ?

Lý Yến Bắc cười nói :

-Bây giờ ta cũng nhận thấy y hơn gốc thật.

Lục Tiểu Phụng lại một phen ngơ ngác.

Dĩ nhiên chàng hiểu ý rồi nhưng chàng thật không ngờ tới.

Lý Yến Bắc lại cười nói :

-Sự thực cái đó khôn thể trách công tử được vì tâm lý của nữ nahan, nam nhân khó mà đoán thấu được. Huống chi công tử klại là người đương cuộc. Sách có chữ " đương cuộc giả thiêty, bàng quan giả tỉnh ".

Thập Tam Di lạnh lùng nói :

-Tiện thiếp cũng không trách công tử nhưng bất bình thay cho Tiểu ụ Dương mà thôi.

Lý Yến Bắc cười rộ, vỗ vai Lục Tiểu Phụng nói :

-Nếu ta là công tử thì ngồi chờ Tiểu ụ Dương ra đây, ta nhất định thân cận với y.

Hắn vừa dứt lời, một hồi còi tre đột nhiên theo gió vọng lại, hiển nhiên giống tiếng còi mà Lục Tiểu Phụng đã nghe thấy ở ngoài lò gạch.

Lục Tiểu Phụng tái mặt la thất thanh :

-Mau cứu ụ Dương....

Chàng vừa nói được bốn chữ, người đã xuyên qua cửa sổ vọt đi. Chàng lại lạng người một cái ra xa ngoài mười trượng.

Tiếng còi trúc từ phía tây nam vọng lại, nghe không xa mấy. Từ bức tường phía tây tòa viện trạch này vọt ra lại xuyên qua một ngõ hẻm thì đến một khu đình viên bỏ hoang đã lâu ngày.

Trong vườn cỏ mọc rậm um mát cả lối đi Hồ Phi. Những đình đài lầu các giữa đám hoa gấm nay biến thành những ổ chồn cáo.

Những địa phương thế này há chẳng phải là nơi thường xảy ra quái sự.

Bóng đêm đã dày đặc, trời tối đen như mực.

Gió thu hiu hắt thổi qua vùng hoang thảo. Những cây bạch dwong cần cối. Một vầng trăng tỏ vừa lên soi chênh chếch vào chốn đình viên the lương quạnh quẽ.

Không một bóng người cũng chẳng có ma quỷ nào hết.

Lục Tiểu Phụng bị ngọn gió thu quạt vào mặt không nhìn được cơ hồ rét run. Mỗi khi sắp xảy chuyện hung sát bất thường, chàng lại nảy ra một mối linh cảm kỳ dị. Hiện giờ chàng cũng bị mối linh cảm đó ám ảnh.

Không đèn lửa, không một còm sao. ánh trăng lu mờ thảm đạm, lạnh lùng.

Gió thổi cành khô lay động trông như ma quỷ hioện hình cả một lượt.

Đột nhiên troing bóng tối lại vanmg lên một hồi còi trúc.

Lục Tiểu Phụng vọt Lục Tiểu Phụng;ại nmjư tên bắn.Lần này chàng ngó taháy ngwoiof thổi còi.

Người thổi còi đứng dưới gốc cây khô trước mặt.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên dừng bước. Dường như chàng sửng sốt.

Người thổi còi bất quá làm ột thằng nhỏ mườió mười mấy tuổi.

Thằng nhỏ này ngwoif không cao, mặc quần áo rách rưới, cặp mắt lớn. Gã hãy còn thò lò mũi. Người gã run bần bật, hioễn nhieen gã sợ lạnh.,

Tay gã cầm môty cái còi trúc hình thù kỳ dị.

Lục Tiểu Phụng nhìn ngắm thằng nhỏ, từ từ bước tới.

Thằng nhỏ hoàn toàn không phát giác. gã ngờ nágc ngó hết bên này qua bên kia. Đột nhiên gã nhìn thấy bóng người in trên mặt đất. Gã kêu rú lên một tiếng rồi té chạy.

Nhưng gã chạy thế nào được ? gã vừa vọt đi mấy bước đã bị Lục Tiểu Phụng nắm giữ.

Thằng nhỏ kêu thét như heo bị chọc tiết.

Lục Tiểu Phụng chờ gã kêu thét xong mới nói :

-Ta là người chứ không phải là quỷ.

Thằng nhỏ ngừng mặt lên nhibnf một cái, tuy gã đã xác định là người mà trên mặt vẫn đầy vẻ khủng khiếp. Nước mũi chảy ra càng nhiều. Gã ấp sủng hỏi :

-Ông... Ông không phải là ma quỷ thật chứ ?

Lục Tiểu Phụng giả thích :

-Ma quỷ không có bóng. Người mới có bóng.

Thằng nhỏ thở phào một cái ngoác miệng rta hỏi :

-Sao ông lại bắt tiểu tử ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Ta muốn hỏi người mấy câu ?

Thằng nhỏ ngần ngại hỏi lại :

-Ông hỏi xong rồi buông tha tiueu nhân đi chứ ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Chẳng những ta tha cho ngwoi đi mà còn tặng ngwoi hai tiền để mua kẹo.

Chàng không cười được nhưng trước mặt thằng nhỏ, chàng không muốn giữ bộ mặt nghiêm khắc.

Nụ cười của Lục Tiểu Phụng khiến thằng nhỏ yên tâm lại. Gã chộp mắt hỏi :

-ông muốn hỏi điều gì ?

Lục Tiểu Phụng cất giọng ôn nhu hỏi :

-Tên người là gì ? Nhà người ở đâu ?

Thằng nhỏ đáp :

-Tiểu tử tên là Tiểu Khả Lan 9 thằng nhỏ đáng thương). Tiểu tử không có nhà.

Tiểu Khả Lan dĩ nhiên không nài cửa. Đứa nhỏ không nhà cửa mới gọi là Tiểu Khả Lan.

Thằng nhỏ không ngừng đáng thương mà lại rất thành thực, chẳng có vẻ gì man trá.

Lục Tiểu Phụng càng ôn hòa hơn, lại hỏi :

-đêm tối người một mình đến đây có sợ không ?

Tiểu Khả Lan phưỡn ngực đáp :

-Tiểu tử không sợ. Bất cứ nơi nào cũng dám đi.

Miệng nói không sợ thì thường là những người nhất gan hơn ai hết.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Có phải người nhận thấy nơi đây đẹp để không ?

Tiểu Khả Lan đáp :

-Chẳng có chi đẹp để hết.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-đã chẳng có chi tốt đẹp sao người lại tới đây thối còi ?

Tiểu Khả Lan đáp :

-Một lão già lưng gù kêu tiểu tử đến, lão cũng cho tiểu tử hai tiền.

Lại là lão già lưng gù.

Người đi mua quan tài cho Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành là lão. Người sát hại Tôn lão gia cũng là lão. Nhưng lão là ai ?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Cái còi này cũng của lão cho người ư ?

Tiểu Khả Lan gật đầu đáp :

-Cái còi này còn đẹp hơn còi bán ở ngoài tiệm. Thanh âm cũng vang dội hơn.

Hiển nhiên gã rất thích cái còi, bất giác lại đưa lên miệng thổi.

Tiếng còi lanh lảnh vang lên, lấn át hết mọi thanh âm không còn nghe thấy tiếng gì nữa.

Lục Tiểu Phụng khoàng nghe thấy thanh âm nào khác nhưng đột nhiên nảy cảm giác kỳ lạ. Chàng không nhìn được quay đầu nhìn lại.

Tại sao chàng nảy ra cảm giác kỳ lạ chính chàng cubgx không biết.

Trong chớp mắt này bỗng chàng nhìn thấy một bóng đỏ từ dưới mặt đất nhảy chồm lên như tên bắn, tốc độ còn nhanh hơn mũi tên nhiều. Có thể nói nhanh như điện chớp.

Bóng đỏ đos đột nhiên vọt tới cổ họng Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng đưa hai ngón tay kẹp lấy. Chàng kẹp một vật vừa lạn vừa trơn. Tes ra một con rawwns độc màu hồng.

Lưỡi con rắn độc đỏ ngầu đã thò ra, xuýt nưax liếm vào cổ Lục Tiểu Phụng Nhưng nó không động đậy nữa rồi.

Hai ngón tay Lục Tiểu Phụng đã kẹp trúng chỗ thất thốn của nó.

Nếu chàng ra tay chậm một chút hay kẹp trật ra chỗ khác một ly, hoặc lực lượng kém một chút thì hiện giờ chàng đã thành người chết rồi.

Từ ngày chàng ra đời đến nay đây có thể nói là chàng sấn vào đằm rông hang cạp.

Chàng trải qua nhiều phen cách cái chết chỉ chừng sợi tóc mà gặp kẻ giết người như ngóc cũng không phải là ít nhưng chưa bao giờ thấy sự tình nguy hiểm như lần này.

Trong tay cầm con rắn độc lạnh như băng, cả người chàng cũng lạn toát. Chàng cảm thấy bao tử tựa hồ co lại, những muồn nôn ộc râ. Con rắn độc làm cho Tiểu Khả Lân bở vía. Gã rú lên một tiếng rồi chạy tahạt xa.

Lục Tiểu Phụng hít một hơi chân khí xoay tay liệng con rắn xuống phiến đá. Lúc chàng ngừng đầu lên thì thằng nhorr ngâý ngô chất phác đã mất biến.

Gió thổi rung rinh ngọn cỏ, cành khô chuyển rắc rắc.

Lục Tiểu Phụng đứng đầu ngọn gió thu, hít liền mấy hơi chân khí, trái tim chàng mới đập hòa hoãn lại.

Giữa lúc ấy, trong bóng rối lại bật lên tiếng la khủng khiếp mà hiển nhiên là thanh âm của thằng nhỏ phát ra.

-----oOo-----